

LXXVII.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Pensionering af Underbefalingsmænd og Menige samt de med disse Classer Eigestillede af Hæren og Søværnet og om Invalidforsørgelse.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 20de Mai 1870.)

Med nærværende Lovforslags tre første Paragraffer har Udvalget Sigtet at erindre. Derimod kan Udvalget ikke tilraade den betydelige Forhøielse i Pensionsbeløbene, der er optagen i § 4. Den nuværende Pension er:

for 1ste Klasse	fra 140 til 300 Rb.,
— 2den Klasse	— 100 til 230 —,
— 3die Klasse	— 80 til 180 —,
— 4de Klasse	— 70 til 150 —,
— 5te Klasse	— 60 til 120 —,
— 6te Klasse	— 50 til 100 —,

medens den i Udkastet foreslaaes at skulle være:

for 1ste Klasse A.	fra 200 til 400 Rb.,
— — B.	— 170 til 340 —,
— 2den Klasse A.	— 140 til 280 —,
— — B.	— 130 til 250 —,
— 3die Klasse A.	— 110 til 215 —,
— — B.	— 100 til 195 —,
— 4de Klasse	80 til 160 —,
— 5te Klasse	70 til 130 —,
— 6te Klasse	60 til 110 —.

De Grunde, der i Udkastets Motiver ere anførte for denne Forhøielse, kan man ikke tillægge nogen afgjørende Vægt, thi de maatte da ogsaa kunne fordres tagne i Betragtning med Hensyn til Pensioneringen af vore Embeds- og Bestillingsmænd i Almindelighed. At de nuværende Pensionssatser ere bestemte for 20 Aar siden, og at de derfor nu, paa Grund af den stedfundne Forringelse af Pengenes Værdi, skulle forhøies, det er en Paastand, som Ingen, selv ikke Regjeringen, ellers gjør gjældende i lignende Forhold. Det er nemlig bitterligt, at Forholdene have udviklet

sig saaledes siden 1851, at vore Embedsmænd nu i Regelen først i en noget høiere Alder end tidligere opnaae Pensionsberettigelse og saaledes allerede derved ville faae en lavere Pension efter den samme Pensionslov, men uagtet dette, ved Siden af Pengenes sunkne Værdi, har Finansministeren dog ikke fundet uogen Anledning til at foreslaae forhøiede Satser i det nye Pensionslovudkast, som han har forelagt Folkethinget, og denne Kjendsgjerning faaer saa meget større Betydning, som de Embedsmænd, der komme ind under den almindelige Pensionslovs Bestemmelser, ikke saaledes som Militairetaternes Underclasser ere tilstaaede forhøiede Lønninger. At en Lønningsforhøielse nødvendig skulde medføre en Pensionsforhøielse, kan man saa langt fra erkjende, at man snarere til en vis Grad maa stille Løn og Pension i det modsatte Forhold til hinanden. De under det foreliggende Lovforslag henhørende Pensionsberettigede have det store Fortrin fremfor andre Embedsmænd, at deres Pensionsret indtræder efter 20 Aars Tjeneste, og at denne Tjeneste begynder i en meget ung Alder, i flere Tilfælde ved det 18de Aar; de have saaledes i Regelen allerede erhvervet sig en forholdsvis til deres Løn høj Pension i den Alder, hvor mange Embedsmænd først kunne begynde at erhverve Pensionsret. Man maa derfor formene, at man bør blive staaende ved de Satser, som indeholdes i Loven af 1851, dog med nogle Forandringer, der ere nødvendige paa Grund af Lovforslagets Deling af de 3 første Classer i Underafdelinger.